

Publicerad 2007-01-27 17:51 av Jinzan

Vill vi verkligen veta vad livet kommer innehålla, när vi dör. Är det inte lättare att leva utan detta.

En historia om en häxa

Det sitter en fastklistrad lapp på min byrå där det står 9402

När jag var liten, sådär tre-fyra år satt jag i mitt kök. Tyst. Alldeles stilla. Rörde inte en min. Så satt jag i fem timmar. Mamma sprang ut och in i vårvinter solen för att hon egentligen hade saker att göra där hemma. Och så plötsligt sa jag något. Mamma ryckte till. Vad sa du, lilla gumman? Jo att akta dig för katten under trappan så du inte snubblar. Så log hon. Men det finns ingen katt i det här huset. Log och så tog hon tag i kastrullen som skulle ut för diskning, vi hade nämligen ingen el i sommarstugan och diskade allt utomhus, vatten tog vi från sjön bredvid. men så gick hon. Och skriket skar mig innan det skar luften. Så visste jag det. Mamma dog.

Pappa kom hem. Ambulans. Begravning. År med besök av en grav, helt onödig för jag säg henne över allt. Mamma var där. Men ingen annan såg det, så vi gick till graven. Och dagis blev en stillsam tyst skara av barn som förskräckt tjöt och lärare som skällte ut. Ja, när jag berättade hur jag hela tiden såg själar runt om oss.

I skola blev det barnpsykolog. Varje dag. Dom höll ett avstånd från mig. Mina kamrater var inte dom som vill vara med mig, även om dom döljde det, såg jag det som genom vatten. Och år gick.

Det var när jag var sjutton. Vi skulle på en fest. Alla visste om festen. Och så gick jag. Gick och gick.

Tankarna ryckte iväg av kråkor som flaxade runt mig i vinternatten. En bild som sjuts in i mig som en blix. Iningen vittnar om hur en brand längs vägen var. Och en till. På lokalen. Jag stannade. instinktift satte jag mig ner och blundade. Det var något med bilden, det var något med mig. Koncentrerade mig noga på allt. Allt jag kunde komma på. Och där kom det en blix. Med en bild. Det blev fler och fler. Som ett bildspel. Jag vet inte om jag var rädd eller chockad. Både och kanske. Men jag fortsatte blunda. hårdare och hårdare för var bild som kom. Och jag tolkade det. Det var en brand. Och en festlokal. Vännerna. Med ölburkar i handen. Skrattandes. Och en bild som var suddig. Men när jag såg den bruna sjuttiotals bygnaden med orangeröd flamma som hår skrek jag. Och öppnade ögonen till verkligheten. Sedan kommer jag inte ihåg något, om jag mötte någon eller ringde någon men jag var hemma den kvällen. Och grät för min feghet att jag inte kunde komma på den där festen bara för en dröm. Kompisarna ringde packade och skrek i telefonen. Kom igen, fegis, är du rädd för att din mamma ska komma eller? Och skratt som ekade in i sovrummet in i drömmen långt efter att jag lagt på telefonen.

Dagen efter ringde sjukhuset och sa att dom var döda. Alla. Dom var döda, dog i branden. På festen.

Jag vet inte om detta har påverkat mig in i skogen. Nu bor jag i ensamhet på sommarstället ute på en ö, där min far dog när han blundade för att han hade cancer. Inga vet att jag finns här. Jag åker bara med båten till hamnen för att köpa maten. Här ute på min ö hör jag ingen tanke någonstans. Ingen som tittar på mig med ett Titta, sån trashanka.

Ja, jag vet att folk planerar sina liv i kalendrar och almenackor och antekningsblock och på datorn och i dagbok och... Dom drömmer om högre höjder. Jag vet att det är så man ska leva. Jag ser det varje dag. Jag vet också att vi fasar för döden, men har lärt mig att leva med den. Varje dag här är som döden. Jag är ett inte. Men jag har inte tid att planera, jag har inget att planera. Jag vet ändå vad som kommer att ske.

Om tre dagar kommer jag få ett brev om min kusins död som dör imorgon i en hjärtinfarkt. Min faster,

hennes mamma, kommer gråta. när hon märker att livet inte är värt att leva utan dottern Kristin hoppar hon framför ett tåg i decemder nu i år. Det blir två degravningar i år. Min syster kommer att börja prata med mig efter 15 år i tystnad som is, då hon kommer att prata om sitt bröllop som var helt underbart men som inte jag var med på, dock kommer jag att kasta ut henne efter all isolering hon gjort kring mig. även om hon är lillasyster så kommer hon dö innan mig.

Jag fasar varje dag. Sörjer för var sak som är ogjort. På min byrås ena stolsben har jag en lång lista. Jag har lärt mig tolka siffror. Där sätter jag mig ner och räknar ett steg bakåt. För var dag närmre min död. Det är 9402 dagar. Och längre än så kan jag inte se. In i framtiden. År jag vet är planerade i minsta detalj. Glädje jag redan glädjs åt, sorg jag redan gråter för. Och så döden jag räknar ner.

05-05-2054 Kajsa Rönnedahl

~~P.S. Jo, en sak till, dom kallar mig häxa. Det må dom alltid göra. Och jag vet att det är sanning. D.S.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jinzan med Poeter.se id #8506 innehar upphovsrätten